

РЕШЕНИЕ

№ 766

гр. София, 13.02.2015 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 30.01.2015 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **10020** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – 178 АПК.

Образувано е по жалба на Г. М. Щ. против Медицинско удостоверение № 110/11 от 05.09.2014г. на ЦЕЛК при Медицински институт – МВР, с което получената от жалбоподателя травма на 03.07.2014г. при и по повод изпълнение на служебните задължения е определена като временно разстройство на здравето неопасно за живота /чл. 130 от НК/.

Жалбоподателят не е съгласен със заключението на ЦЕЛК относно характера и степента на увреждането и го оспорва като незаконосъобразно, като твърди, че получената на 03.07.2014г. травма е довела до разстройство на здравето, което представлява средна телесна повреда по смисъла на чл. 129, ал.2 от НК. Претендира се отмяна на оспорения административен акт, като е заявена и претенция за присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът - Ц. експертна лекарска комисия при Медицински институт на МВР /ЦЕЛК при МИ на МВР/ се представлява в насроченото открито съдебно заседание на 30.01.2014г. от юрк. М. Т., която изразява становище за неоснователността на подадената жалба.

СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА не изпраща представител, който да даде заключение по основателността на депозираната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, като взе предвид доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства приема за установено от фактическа

страна следното:

Не е спорно в процеса, че жалбоподателят Г. М. Щ. е служител в системата на МВР, Областно управление „Пожарна безопасност и защита на населението”- [населено място], като понастоящем работи като водач на специализиран автомобил в РСПБЗН- [населено място].

Видно от докладна записка № БЛ-8007/10.07.2014г. на Началника на РСПБЗН- [населено място], на 03.07.2014г. е избухнал пожар в складова база на [улица] [населено място], като при взрив на автомобилна газова уредба Г. Щ. е получил изгаряния по лицевата част на главата. Бил е откаран в „Пирогов”, като състоянието му е било добро и е останал на лечение до 07.07.2014г.

Не се спори между страните по делото, че злополуката е приета за трудова злополука по смисъла на чл. 55, ал. 1 от КСО.

Административното производство пред ЦЕЛК при МИ - МВР е образувано по заявление вх. № 11-1331/14.08.2014г. на Директора на РД „ПБЗН” до ЦЕЛК за определяне вида на телесната повреда и причинната връзка увреждането и настъпилия вредоносен резултат.

Производството е приключило с издаването на оспореното Медицинско удостоверение № 110/11 от 05.09.2014г. на Ц. експертна лекарска комисия при Медицински институт - МВР, в което е прието, че травмата – изгаряне от I-II А-Б степен на площ от 3% от телесната повърхност в областта на лицето и шията е получена при изпълнение на служебни задължения и е довела до временно разстройство на здравето, неопасно за живота /чл. 130 от НК/.

В хода на съдебното производство е назначена съдебно – медицинска експертиза. От приетото по делото заключение на вещото лице – д-р Е. Д. Й. се установява, че претърпяното от жалбоподателя Г. М. Щ. телесно увреждане на 03.07.2014г. е с диагноза „К. 3% I-II, АБ на лицето”, представляващо изгаряне на 3 % от общата телесна повърхност в дълбочина I-II, АБ степен в областта на лицето, отслоен епидермис, подлежаща дерма е розовочервена на места пъстра. Пациентът при приемането в лечебното заведение е бил в добро общо състояние, контактен, адекватен. Извършено е оперативно лечение- отстраняване на девитализираните тъкани от областта на носа, двете скули и брадата под обща венозна анестезия. Следоперативният период е преминал гладко, като пациентът е бил спокоен, без оплаквания, диша без затруднения, говори с ясен глас. Изписан е клинично здрав. Дадени са указания за провеждане на лечебна физкултура в домашни условия, като е издаден болничен лист за временна нетрудоспособност за 25 дни- 5 дни стационарно лечение и 20 дни при домашен режим. Според вещото лице изгарянето представлява увреждане на плътта или кожата и подлежащите ѝ структури, понякога съчетано с общи реакции от страна на организма, в резултат от действието на различни физични или химични фактори, като топлина, електричество, химикали, триене или радиация. Изгарянията, които засягат само повърхностния слой на кожата са известни, като епидермални или изгаряния от първа степен, а тези които засягат някои от подлежащите слоеве на дермата се касаят за частично дермално изгаряне или такова от втора степен. Тежестта на едно изгаряне се определя от дълбочината и площта на поражението, като съществуват четири степени. Епидермалните изгаряния причиняват болка, която продължава два или три дни с обелване на кожата през следващите няколко дни. При втора степен на изгаряне кожата е зачервена, като се образуват мехури, изпълнени с белезникава телесна течност, богата на белтъци и

други вещества. То е болезнено и оздравява без да е необходима оперативна намеса, най-често не се инфектира. При дълбокото изгаряне от втора степен обаче, спонтанна регенерация не е възможна, като се налага кожна трансплантация от здрави участъци, често се усложнява с инфекция. Освен дълбочината, прогнозата при изгарянията се определя и от площта на поражението на кожата, изразяваща се в проценти спрямо телесната повърхност. Въз основа на тези констатации и при преглед на жалбоподателя и след преценка на всички медицински документи, д-р Е. Й. е приела, че полученото изгаряне на площ от 3% от телесната повърхност в областта на лицето и шията представлява лека телесна повреда, като пациентът е търпял болки и страдания без разстройство на здравето.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град обоснова следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна – адресат на оспорения акт. По делото са налице доказателства за връчване на медицинското удостоверение на 24.09.2014г., поради което жалбата до съда подадена по пощата на 07.10.2014г. е депозирана в срока по чл. 149, ал.1 от АПК и като такава е процесуално допустима.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Атакуваното медицинско удостоверение е издадено от компетентен орган – ЦЕЛК при МИ на МВР в изпълнение на определените му от закона правомощия по чл. 50 ал.3 от ЗМВР и чл.5 от Правилника за устройството и организацията на работа на органите на медицинската експертиза и на регионалните картотеки на медицинските експертизи.

При издаването му е спазена предписаната от закона форма, като не се констатираха съществени нарушения на административната процедура, които да са ограничили правото на защита на жалбоподателя.

Спорът по делото касае материалната законосъобразност на издаденото медицинско удостоверение и по – конкретно даденото заключение относно вида на увреждането като телесна повреда по смисъла на чл. 130 от НК.

Нормата на чл. 238, ал. 1 ЗМВР предоставя възможност на държавните служители в МВР, претърпели телесна повреда при или по повод изпълнение на служебните си задължения да се изплаща еднократно обезщетение в размер 10 месечни възнаграждения при тежка телесна повреда и 6 месечни възнаграждения при средна телесна повреда. Видът на причинената телесна повреда се определя от Централната експертна лекарска комисия, а обстоятелствата, при които е причинена или при които държавният служител е загинал, се удостоверяват от прекия ръководител. (чл. 238, ал. 3 ЗМВР).

Съгласно чл.99 ал.1 от Правилника за устройството и дейността на МВР Централната експертна лекарска комисия (ЦЕЛК) извършва специализирано медицинско освидетелстване и изготвя медицински заключения за здравословното състояние на лицата по чл.98 ал.1 т.10 и т.11 по медицински изисквания за работа в МВР, определени в наредбата по чл.155 ал.1 т.5 от ЗМВР. Централната експертна лекарска комисия е орган на медицинската експертиза за служителите на МВР със статут на териториална експертна лекарска комисия по смисъла на чл.103 от Закона за здравето.

По силата на чл. 238, ал. 1 ЗМВР, правото на обезщетение за държавния служител от МВР възниква при претърпяна телесна повреда, различна от лека. Легалните определения на видовете телесни повреди се съдържат единствено в Наказателния

кодекс – в чл. 128, ал. 2; чл. 129, ал. 2; чл. 130, ал. 1, съответно за тежка, средна и лека.

Съгласно чл. 129, ал. 2 НК телесната повреда е средна, ако е причинено: трайно отслабване на зрението или слуха; трайно затрудняване на речта, на движението на крайниците, снагата или врата, на функциите на половите органи без причиняване на детеродна неспособност; счупване на челюст или избиване на зъби, без които се затруднява дъвченето или говоренето; обезобразяване на лицето или на други части от тялото; постоянно разстройство на здравето, неопасно за живота, или разстройство на здравето, временно опасно за живота; наранявания, които проникват в черепната, гръдната и коремната кухина.

Съгласно ППВС № 3/27.09.1979г. по н.дело № 6/1979г. – т.15. „Разстройство на здравето извън случаите на тежки и средни телесни повреди”: „Този вид телесна повреда изисква да е налице разстройство на здравето извън случаите на тежка и средна телесна повреда. Законът има пред вид всички увреждания на организма, които са довели до болестно състояние, без то да е продължително, постоянно, трайно или временно опасно за живота. Касае се за кратковременно разстройство на здравето, изразяващо се в леко увреждане на анатомическата цялост на организма или тъканите, както и до леки изменения във физиологическите функции извън болката и страданието.

В практиката на съдилищата правилно се приемат за леки телесни повреди с разстройство на здравето случаите на наранявания на кожата, насиняване на части от тялото, счупване на носни костици, изгаряния от по-лека степен, леки навяхвания на крайниците, мозъчно сътресение без загуба на съзнанието, контузни рани и много други.

Незначителните наранявания, изразяващи се в одрасквания и зачервяване на кожата, не съставляват увреждания с разстройство на здравето.

Съгласно т.16 от постановлението – при лека телесна повреда с причиняване на болка или страдание без разстройство на здравето увреденият претърпява само болка или страдание.

Съдържанието на тези увреждания се свежда до краткотрайни телесни болки, предизвикани от посегателството върху различни части на тялото.

По своята същност болката представлява неприятно физическо усещане, а страданието е продължен процес на болката.

Не е необходимо във всеки конкретен случай да се доказва, че пострадалият е претърпял болка или страдание. Достатъчно е извършеното посегателство да е от такова естество, че да предизвика такива последици при нормални условия. При това увреждане може и да няма обективни следи”.

В конкретния случай от заключението на вещото лице д-р Е. Д. Й., което се кредитира от съда, като обективно и компетентно дадено, се установява, че при полученото на 03.07.2014г. изгаряне от I-II АБ степен на площ от 3% от телесната повърхност в областта на лицето и шията жалбоподателят Г. М. Щ. е търпял болки и страдания без разстройство на здравето.

Въз основа на експертното заключение, следва да се приеме, че вида на травматичното увреждане, получено от жалбоподателя на 03.07.2014г. е определен законосъобразно от ЦЕЛК в оспореното медицинско удостоверение, като лека телесна повреда по смисъла на чл.130 от НК и не представлява средна телесна повреда по см.

на чл.129 НК. Вещото лице изрично посочва, че продължителността на увреждането е със срок по-малък от 30 дни- 25 дни, от които 5 дни стационарно лечение и 20 дни при домашен режим. Заключение е изготвено въз основа на наличните по делото медицински документи и личен преглед на жалбоподателя, при който е установено запазена подвижност на мимическата мускулатура, без нарушения на говора и без остатъчни цикатрикси или контрактури на лицевата мускулатура. В този смисъл следва да се посочи и т.12 от ППВС № 3/1979г., а именно, че . „Обезобразяването е такова увреждане, при което се причиняват значителни изменения на лицето, снагата или крайниците на тялото, които обективно загрозяват вида на човека.Краткотрайните загрозявания не съставляват средна телесна повреда.”

Предвид всичко изложено следва да се приеме, че оспореното удостоверение на ЦЕЛК е законосъобразно съобразно критерия по чл. 146 т. 4 от АПК – издадено е при правилно приложение на материалния закон, поради което подадената жалба, като неоснователна следва да се отхвърли. Развитите в обстоятелствената част на жалбата твърдения и съображения на жалбоподателя Г. М. Щ. не се подкрепят от приетите в процеса писмени доказателства, поради което съдът извежда своите окончателни правни изводи при прилагане на правилата на разпределение на доказателствената тежест в процеса по см. на чл.170 ал.1 АПК, защото ответникът доказва съществуването на фактическото основание посочено в акта и изпълнението на законовите изисквания, които са го мотивирали при неговото постановяване, за да настъпят разпоредените с издаването му неблагоприятни за оспорващата страна правни последици.

При този изход на спора и предвид заявената от ответника претенция за присъждане на разноските по делото, такива му се дължат за осъществено процесуално представителство в размер на сумата от 400 лева, определен на основание чл.8 ал.2 т.3 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните адвокатски възнаграждения.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.- град, II отделение, 22 състав

Р Е Ш Е Н И Е:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. М. Щ. от [населено място], [улица] против Медицинско удостоверение № 110/11 от 05.09.2014г. на ЦЕЛК при Медицински институт – МВР, като неоснователна.

ОСЪЖДА Г. М. Щ. от [населено място], [улица] да заплати на Медицински институт при МВР с адрес: [населено място], [улица] сумата от 400 лева / четиристотин лева/ на основание чл.143 АПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на РБ в 14 – дневен срок от получаване на съобщението до страните за постановяването му.

Съдия:

